

Indlæg fra et medlem:

Guds folk og 'selve kirken'
af Susanne Wogensen

Katolsk Dialog og Information bragte i nr. 1, 2010 i en helsides opsætning et citat, hvor paven udtaler, at lægfolket skal betragtes som virkelige medansvarlige for selve kirken og dens handlinger.

**Uden et engageret og medansvarligt
gudsfolk har kirken ingen fremtid**

“Vi trænger til en mentalitetsændring, frem for alt når det gælder lægfolket. Vi skal ikke kun betragte dem som medarbejdere for gejstligheden, men som virkelige medansvarlige for selve kirken og dens handlinger.”

Pave Benedikt XVI. ved åbningen af en kongres i sit bispedømme i Lateranbasilikaen i Rom den 26. maj 2009 - med henvisning til det Andet Vatikanerkoncil.

Dette er jo ikke noget nyt synspunkt efter Andet Vatikanconcil, så måske er tiden inde til at ryste posen. For hvad pokker mener paven med 'selve kirken'? Han opererer tydeligvis stadig med en dikotomi *) mellem gejstlig og læg. Hvis man nu forestiller sig, at han i stille stunder tænker i et hus med mange boliger, er han så ved at nærme sig en tanke om en andelsboligforening? Jeg mistænker ham dog for, at han fortsat ser sig selv i penthouselejligheden. *) *tvedeling, (Red.)*

Andre billeder trænger sig på. Den nuværende situation med de mange anklager om seksuelle og andre overgreb fra gejstlige mod (unge) lægpersoner, gør spørgsmålet om hyrde og får aktuelt igen. Så hvad gør man, når hyrden farer vild. Vi har jo set det – vi lader som om, hyrden var på rette spor. Hyrdebilledet giver også anledning til at spørge, hvad paven forestiller sig, man skal gøre ved vildfarne får? Biskoppen af København taler om 'objektiv moralsk status', og dem, der ikke befinder sig der, f.eks. gengifte fraskilte, har de facto meldt sig ud af 'selve kirken' og kan altså henslæbe en tilværelse i udkanten af flokken.

At være medansvarlig betyder, at man har del i et ansvar. Når paven anvender ordene 'virkelig medansvarlig', kan jeg kun tolke det således, at det hidtidige ansvar ikke var et rigtigt ansvar, men sådan en slags pedeltjeneste. Et 'virkeligt ansvar' må så betyde, at man reelt har magt (i den neutrale betydning af ordet, at man kan gribe ændrende ind over for tingene). Og denne magt skal man have sammen med alle i kirken, også de gejstlige.

Den nuværende kirkeret opererer ikke med reel magt til lægfolket. Den er i bedste fald et brush-up på pray-pay-obey-konceptet. Reel magt opnås kun via et demokratisk system. Da lægfolket antalsmæssigt er de fleste i Guds folk, vil vi derfor skulle have lægledere, hvor gejstlighedens rolle i forhold til de ledelsesansvarlige for kirken er at være konsulenter på tros- og moralområdet.

I bispedømmet København har lægfolket ikke engang magt over økonomien. Da Pastoralrådets beføjelser blev ændret og Økonomisk Råd blev indført, forsvandt den sidste rest af reel magt. Den seneste ændring af Pastoralrådet med udpegede medlemmer viser med al ønskelig tydelighed, at bispedømmet København bevæger sig i en retning væk fra reelle muligheder for styring for almindelige katolikker.

Det er mig noget af en gåde, at katolikker i Danmark, med baggrund i gode uddannelser og for manges vedkommende en årelang forankring i et demokratisk system, fortsat kan affinde sig med at fungere i et enevælde, der, som de sidste måneders sager har vist, ikke engang er oplyst.

Vil den nuværende krise i 'selve kirken' give anledning til en grundlæggende strukturel forandring i kirkens ledelsesorganisation? Eller venter den nuværende ledelse til mediestormen blæser over? Eller ender det hele med, at man lægger slør ud over strukturelle forandringer ved at starte en diskussion om sognesammenlægninger?